

Reisebrev fra Alaska:

26. Juni 2013 sto fire reiselystne karer klare til avreise på Gardermoen, med nyinnkjøpt utstyr og våpen. Ett og ett halvt år med planlegging hadde kulminert i denne dagen og vi var mildt sagt klare for tur!

Etter proviantshopping og litt sightseeing i Fairbanks, Alaska spiste vi vårt siste «moderne» måltid på fastfood-kjeden Taco Bell. Neste morgen skulle vi fly 750 kilometer i luftlinje fra Fairbanks og inn i ingenmannsland. Flyturen ut gikk greit og vi fikk se en del av landskapet vi skulle få nærkontakt med den neste tiden. Det var en uendelig villmark så langt øye kunne se. En av deltakerne ble syk den første dagen så vi slo opp lavvoen på en alluvial vifte med nærhet til fjell og vann. Vi ble i denne campen i tre dager før vi var klare for å reise videre nedover elva. Turen gikk så videre nedover Sheenjek river. Det ble mye padling, men det var et fantastisk flott område. Ivar, som nettopp hadde kommet tilbake fra ett år på Svalbard fortalte og forklarte om iskiler i permafrosten og glasial historie, mens Martin, Hans Jørgen og Eero kikket på den ekte geologien. Vi slo leir inne på grusbanker langs elva og levde et komfortabelt liv som følge av god planlegging.

Etter en knapp uke på elva viste naturkreftene seg fra sin verste side. I løpet av natten (8 timer) hadde elva steget med ca. to meter og gått fra å være ca 20 meter bred til godt over 100 meter. Vannet stod helt opp til sovecampen, imens spisecampen, som var plassert et stykke unna pga bjørnesikkerhet, var blitt feid med av flommen. I tillegg til all maten, koke- og vannrenseutstyret mistet vi også en av Ally-kanoene vi hadde leid. Etter en rekognoseringsrunde nedover elven ble det besluttet at vi ikke kunne fortsette turen og vi måtte ringe etter hjelp. Etter 30 timer med mye fortvilelse og skuffelse ble vi hentet i et sjøfly og brakt tilbake til Fairbanks.

Det tok et par dager med reorganisering og krangling med forsikringsselskapene før vi bestemte oss for å gjennomføre det som hele tiden hadde vært reserveplanen: Beaver Creek. Lån ble tatt opp i «familiebanken» og utstyr kjøpt inn og snart var vi klare for en ny tur. Alle var enige om at Sheenjek-turen måtte legges bak oss og vi så alle sammen frem til å padle Beaver Creek, en flott elv som også renner gjennom Alaskas uberørte villmark.

I det første elvemøtet vi kom til fant vi frem gullpannene og i elvegrusen fant vi gull! Stemningen var høy tross for et tungt røykteppe som lå over dalen. Dette skyldtes lokale skogbranner som herjet i nærheten.

Vi padlet nedover Beaver Creek i 11 dager i et fantastisk vær! Stemninga var igjen på topp. Eneste problemet var at sommeren hadde vært svært tørr og det var veldig lite vann i elva. Dette førte til at vi måtte ut av kanoen nesten hver halve kilometer og line kanoene ned strykene. Beaver ble på mange måter en ekstra flott tur da vi fikk veldig mye nærkontakt med Alaskas dyreliv. Vi kom på under hundre meter av ulv, elg, moose, cariboo, dall sheep og ikke minst bjørn! Yukon flats er et av de tettest «befolkede» stedene med svartbjørn og det sies at det bor flere svartbjørner (over 600 000 stk) på yukon flats enn det er folk i Alaska. En av disse ble veldig nysgjerrig på lavvoen vår. En kveld vi satt ute og spiste kveldsmat så vi plutselig at det stod en svartbjørn på bakbena og lente seg på teltet vårt. Gruppen hadde tenkt mye på hvordan vi ville reagere dersom vi så en bjørn, men det er nok vanskelig å være helt forberedt. Vi løp mot bjørnen på linje, mens vi skjøt varselskudd i luften. Bjørnen hoppet ned fra teltet og stilte seg opp rett mot oss og stirret. Da vi stoppet å løpe var vi på 15-20 meter. Da vi skjøyt varselskudd med geværet stakk den heldigvis inn i skogen. Den natten hadde vi bjørnevakt og vi observerte 4 bjørner til.

Tiltros for masse uvelkomne overraskelser fikk vi en tur vi aldri kommer til å glemme. Med minner for livet og et kameratskap som bare kan oppnås på slike turer. Vi sitter igjen med masse flotte erfaringer vi kan ta med oss videre i livet og er spesielt fornøyd med at vi valgte å planlegge

så grundig som vi gjorde. Lite kan måle seg med det å føle seg forberedt når ulykken først skjer. Nå, nesten ett år senere begynner turlysten virkelig å melde seg igjen.

N6478V

